

Rose

พิมพ์ครั้งที่ 1

霍乱江湖
北南
卷一

北南 เปียหนาน เขียน
ร้อยวรรณหิมิ แปล
水上行粥 วาด

Rose

霍乱江湖
เชือด
อ้วน
ยุทธภพ
1.

北南 เป่ยนาน
เขียน

รื้อเย้วฉางหมิง
แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

แม่ทัพฮั่วปวนยุทธภพ 1
霍乱江湖

Rose

โน้ตเคโรบรีซท์ทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Rose Publishing

Published originally under the title of 《霍乱江湖》(Huo Luan Jiang Hu)

Author © 北南 (Bei Nan)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2025 Amarin Corporations Public Company Limited

Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์
และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8355-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัททอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อนุชนีย์ วิรดกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มณีสมนตรี • บรรณาธิการ ปาณิสรา สุอุทัย
บรรณาธิการต้นฉบับ สาวีทยา แก้วโมเส • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น
ศิลปกรรมปก ศิริพร เสนายอด • ออกแบบรูปเล่ม กวินทิพย์ สีนแท้
คอมพิวเตอร์ รัชฎาการ ศรพรหมฉาย • พิสูจน์อักษร ปณณิกา

คำนำสำนักพิมพ์

ชีวิตอันราบเรียบตลอดชีวิตยี่สิบสามปีของแม่ทัพฮั่วกลับต้องเป็นอันยุติลงเพราะราชโองการฉบับเดียว สิบปีแห่งการต่อสู้พิทักษ์นอกด่านทางเหนือกลายเป็นเศษฝุ่นวันวาน

ในยุทธภพกว้างใหญ่ ฮั่วหลินเฟิงได้พบกับหรงลั่วอวี่น เจ้าสำนักกรองแห่งสำนักบู๊ฝานที่ขึ้นชื่อเรื่องความโหดร้ายและหมกมุ่นในกามารมณ์ แม้จะห้ามใจเท่าไร แต่ความรู้สึกรุนแรงในใจกลับเกิดขึ้นระหว่างคนสองคนท่ามกลางม่านหมอกแห่งเรื่องราวในอดีต

อยากบอกนักอ่านทุกท่านว่าเรื่องราวของแม่ทัพฮั่วกับเจ้าสำนักกรองในเล่มนี้มีอะไรที่ชวนให้เซ่อรีไพรส์มากมายเต็มไปหมด อะไรที่คิดว่าใช้อาจจะไม่ใช้เสมอไป รวมถึงมีฉากหวานที่ทำให้หัวใจเต้นแรงเยอะมากเลยล่ะ ไหนจะคนรอบตัวทั้งสองที่น่ารักน่าหยิกนำเอาใจช่วยอีกเต็มไปหมด เรามาพลิกหน้าต่อไปสัมผัสเรื่องราวในยุทธภพไปพร้อมกันเลยดีกว่าละ

Rose

TRIGGER WARNING

Abuse

(การทำร้าย ใช้ความรุนแรง)

Death

(การตาย)

Gore

(เนื้อหาที่มีความโหดร้ายและรุนแรง)

Massacre

(การสังหารหมู่)

Murder

(การฆาตกรรม)

Rape/Non-Con

(มีการกล่าวถึงการข่มขืนโดยที่อีกฝ่ายไม่ยินยอม
- ไม่เกี่ยวกับตัวละครหลัก)

Starvation

(ความอดอยาก)

ภาคต้น
มังกรเรน

ทะเลทราย บริเวณนอกด้านทางเหนือ สองกองทัพรบกันอย่างดุเดือด เป็นเวลาหลายเดือน ค่ายทหารใหญ่ทัพยงได้รับข่าวชัยชนะไม่ขาดสาย

ใกล้สนามรบ ชงแม่ทัพปักอยู่บนผิวทรายที่ทับถมจนหนาทึบ บนผืนธง คือตัวอักษรดำเข้มนำเกรงขามหนึ่งตัว...ฮั่ว เขตแดนนี้มีสายลมคำราม หวิดหอนมิได้หยุดหย่อนตลอดทั้งปี ผืนธงปลิวสะบัดรับแรงลม แผ่วไถ่ด้วย จิตวิญญาณแห่งความกล้าหาญสุดพรรณนา

เวลานี้ช่วงเที่ยงวันเพิ่งผ่านไป เวลากลางวันเป็นช่วงที่โหดร้ายที่สุด เสียงลมร้องหวีดหวิว ทว่าบริเวณที่ห่างไกลออกไป เสียงผู้คนกลับกลบเสียงลม เสียงลั่น ทั้งยังแว่วเสียงโลหะปะทะกัน ทหารของต้ายกับชาวตูเจีย¹ รบพุ่งกัน อย่างดุเดือด ทว่าทหารต้ายรู้ดีว่าการสู้รบครั้งนี้พวกเขาจะเป็นฝ่ายชนะในไม่ช้า

กล่าวกันว่ากลิ่นเครื่องประหินผิวบ่งบอกตัวตนของหญิงสาว ส่วน กลิ่นหอมอ่อน ๆ ของกล้วยไม้คือกลิ่นของหญิงสาวจากเรือนหอผู้สูงส่ง² กลิ่นเด่นชัดของดอกซานฉา³ เป็นดังกลิ่นของเด็กสาวชาวบ้านตามท้องนา⁴

¹ หมายถึง ชาวเติร์ก

² กล้วยไม้เปรียบเปรยถึงจิตใจและคุณธรรมทั้งดงามของผู้หญิง

³ ดอกคามิลเลีย

⁴ อุปมาถึงความหอมสดชื่นของดอกซานฉา ซึ่งให้ความรู้สึกเรียบง่ายเป็นธรรมชาติ เหมือนเด็กสาวจากท้องนา

ส่วนกลิ่นที่สลับจมูกคือกลิ่นของนางฉนิกาจากหอโคมเขียว ในสนามรบแต่ละคนรบราฆ่าฟันจนตาแดง ค่ำรามจนเส้นเลือดบนคอบูดโปน ทำได้เพียงสังเกตเลื้อยเกาะเพื่อจำแนกยศทหาร

ใจกลางกองทัพมีอาชาตัวใหญ่สีดำลั่นตัวหนึ่งซึ่งตอกเกือกเหล็กไว้ที่ทibia ทุกย่างก้าวลั่นทั้งรอยเท้าตื้นลึก บุรุษบนหลังม้าใบหน้ามุ่งมั่นแน่วแน่ แม้คิ้วจะขมวดแน่น แต่ก็รู้สึกถึงความสง่างามและน่าเกรงขาม แม้เดือดดาลแต่หาใช่ความชั่วร้ายไม่ ดูอย่างไรก็ไม่เหมือนคนชั่วเลยสักนิด

เขาสวมเสื้อเกราะทองเข้มทั้งตัว เกราะคันฉ่อง⁵ บริเวณหน้าอกสะท้อนแสงระยิบระยับ ทำให้คนดูสง่างามมากยิ่งขึ้น ขณะที่กำลังห้าหน้ากันด้วยดาบอย่างตึงเครียด ช่วงแขนที่ยกขึ้นปรากฏผ้าสีน้ำเงินเข้มพลิ้วไหวสร้างความฮึกเหิม รวากับผู้นำทัพที่น่าเกรงขาม

บุรุษที่ทำการรบอยู่เบื้องหน้าหน้าตาอ่อนเยาว์ สวมเกราะสีเทาเงิน แต่เพราะหยดเลือดที่สาดกระเซ็นมาโดนใบหน้า จึงบดบังความหล่อเหลาไปสามส่วน ทว่าพละกำลังในการเข่นฆ่าประหนึ่งแยกภูเขาถมทะเลได้ปลดปล่อยความกล้าหาญออกมาถึงสิบสองส่วน

เขาฟันผ้าสีแดงกำไว้บนแขน ดวงตางมอย่างยิ่งยามโบกสะบัดท่ามกลางฝุ่นทรายสีเหลือง เมื่อเสริมกับเสื้อเกราะที่ส่องแสงเรืองรองก็ราวกับมีความร้อนแรงจาง ๆ ผ่นออกมา ดาบที่แทงเข้าไปในท้องเสียงดังฉีก เจือไปด้วยความชุ่มชื้นของเลือดและอวัยวะภายในที่ถูกทำลาย ยามดึงดาบออกมาสายลมพัดพาเม็ดทรายขึ้นมาติดเลือดบนคมดาบจนดูเหมือนขึ้นอีกครั้งส่วน

สงครามอันโหดเหี้ยมนี้ยำลังดำเนินไปอย่างดุเดือด ทว่าดาบนี้กลับทำให้ผู้คนรอบข้างถึงกับสลดหายใจลึก เมื่อพบว่าแม่ทัพหูเจียวโดนแทงทะลุร่างจับใจให้จับหัวหน้า⁶ เมื่อผู้นำสิ้นชีพ เหล่าทหารพลันตกใจเสียขวัญไปเอง

⁵ หรือเกราะหัวใจ เป็นเกราะที่ทำจากกระดูกของแดงและสวมไว้รอบอกและหลังเพื่อป้องกันลูกธนู

⁶ เป็นกลยุทธ์ในการทำสงคราม โดยให้โจมตีจุดยุทธศาสตร์สำคัญเพื่อสลายกองกำลังของฝ่ายตรงข้าม

เจ็ดส่วน ทว่ายังมีสิ่งที่อำมหิตยิ่งกว่า เมื่อแม่ทัพชาวทูเจวียผู้นี้ถูกบั่นคอด้วยดาบเดียว

นอกด่านทางเหนือเป็นที่เลื่องลือว่า แม่ทัพหนุ่มตระกูลฮั่วแห่งราชวงศ์ยงซิ่นชอบตัดหัวคนเป็นพิเศษ ไม่ว่าศึกเล็กใหญ่ ยามออกรบ ล้วนต้องบั่นหัวของฝ่ายตรงข้ามและอวดโอ้อย่างอหังการ จะไม่ใช่เช่นนั้นได้อย่างไรเล่า ศีรษะที่สดและอุ่นราวกับลูกหนังเลือดถูกเขาแขวนไว้บนอานม้า ธรรมดาประหนึ่งแขวนหยกห้อยเอว

ลมที่นอกด่านทางเหนือไม่เคยหยุดพัด แต่เมื่อดทรายกลับบางเบาจนปลิวไม่พ่นฝุ่น เลือดที่ซึ่งเป็นแอ่งคลุกเคล้ากับทรายจนกลายเป็นโคลน แม่ทัพสิ้นชีพไปแล้ว ครั้นทหารที่เหลือรอดเห็นว่าสถานการณ์สิ้นหวัง ผู้ใดที่มือเท้ายังอยู่ครบถ้วนทยอยหลบหนีเอาตัวรอดกันหมดสิ้น

เมื่อขณะแล้ว แม่ทัพจึงสะบัดแขนขึ้น “...จับทหารกลับค่าย!”

พอออกคำสั่งเสร็จ ไม่ว่าคนที่เจ็บ คนที่ไร้เรี่ยวแรง คนที่จะตายหมด มิตายหมด ล้วนต้องตะโกนจนสุดเสียง ปลดปล่อยไอสังหารที่เหลือออกมาให้หมด แต่คาดไม่ถึงว่ารองแม่ทัพซึ่งพันผ้าแดงผู้นั้นกลับไม่ทำดั่งว่า เขามักริมฝีปากแน่น ไม่พูดไม่จา ห้อมมาไล่ฆ่าทหารที่เหลือ

“ฮั่วหลินเฟิง!” แม่ทัพคำรามเสียงดัง แต่ไม่อาจหยุดยั้งได้ “หยุด!” เขาตะโกนอีกรอบ แต่กลับเห็นเพียงเงาร่างที่ห่างออกไปรางๆ เท่านั้น

กิบเห้าม้ายาเลือด ฮั่วหลินเฟิงไล่ตามออกไปเจ็ดแปดหลี่⁷ มือถือดาบ ศีรษะมนุษย์บนอานม้าโยกไปมา ให้ความรู้สึกเหมือนยังมีชีวิตอยู่หลายส่วน บริเวณไกลที่สุดเท่าที่สายตาจะเห็นได้นั้นคือกองทัพที่แพ้อย่าหียบมือหนึ่ง ซึ่งอยู่ไกลออกไปรวมสามสิบสี่คน ฝ่ายตรงข้ามเห็นว่าเขาไล่ตามมา พวกเขาปรึกษากันทางสายตาแล้วจึงหยุด อายากสู้หลังชนฝาตูสักตั้ง

“หยุด” ฮั่วหลินเฟิงหยุดลงที่ระยะสามสิบก้าวจากตรงนั้น คาดว่าคงห้อม้าจนร้อน เขาถอดหมวกเกราะออก เหนือเม็ดเล็กๆ ที่ไหลซึมและผมที่รวบเป็นหางม้ายกสูงล้วนปรากฏให้เห็น เขาปาดเหงื่อจากใบหน้า

⁷ 1 หลี่/ลี้ เท่ากับ 500 เมตร

รอยเลือดข้างขมับประอะเปื้อนไปทั่วหน้า กลืนควาเลือดล่อยคลั่งอบอวล

กองทหารที่เหลือรอดอยู่ในสถานการณ์จนตรอกชุดาเบหนือศีรษะ จิตใจหดหู่ “ไป! ช่วมัน!” ทว่าในแววดากลับเผยความรู้สึกออกมาว่า ข้าเตรียมใจว่าต้องตายไว้เรียบร้อยแล้ว

อ้าวหลินเฟิงทอดสายตามองกลุ่มคนตรงหน้าราวกับมองคนตาย เขาพลุกวาทะยานขึ้นเบาๆ ปลายรองเท้าแตะโดนหัวม้า เขารู้ตัวแล้วยังกลับไป ข้าเท่าไร แม่ทัพผู้นั้นก็จะยังโกรธจนคลั่งเท่านั้น เขาต้องรีบหน่อย

ด้วยเหตุนี้เขาจึงจัดการแบบสุดซ้ว โจมตีด้วยท่าไม้ตาย ประกายแสง สีทองเปล่งประกาย ทั่วทหยาปลิวขึ้นเต็มฟ้า เขาถ่ายเทพลังกำลังมหาศาล ปลิดชีพคนในดาบเดียวประหนึ่งพญาธมาราช นอกจากสายลมที่พัดผ่าน ทุกสิ่งที่ส่งเสียงได้ล้วนถูกเขาสังหารจนสิ้น

พายุจากทะเลทรายที่อยู่ไกลกลับตาปะทะหน้า ช่วอึดใจก่อนหน้า คนเป็นกริตร้องดินรนเฮือกสุดท้าย ช่วอึดใจต่อมาผืนทรายกลบฝังซากศพ คนตาย เขาหม่นกายควมม้า แม่แต่โครงกระดูกก็ล้วนถูกกลบฝังจนเกลี้ยง

ขณะคุมบังเหียนกลับค่าย อ้าวหลินเฟิงหลีกเลี่ยงความระเกะระกะ ยามผ่านสนามรบไม่ได้ เขาจึงหยุดและครวญทำนองเพลงท่อนหนึ่งที่กลมกลืน ลุ่มลึก เป็นบทเพลงโศกโไรนาม ทุกครั้งหลังสงครามเขาจะขับกล่อมเพลงนี้ ไม่ว่าแพ้หรือชนะ เพื่อปลอบประโลมกระดูกของคนตายและวิญญาณเร่ร่อน ของทหารที่ล่วงชีวิต

เมื่อเพลงจบ อ้าวหลินเฟิงก็ควมม้ากลับค่ายทหาร เขามองเห็นแม่ทัพ ยืนอย่างสง่างามอยู่เบื้องหน้ากระโจมที่อยู่ไกลลิบ พลทหารกลุ่มหนึ่งที่ยืนรอ อยู่ด้านนอกประตูค่ายจับขาและดึงเขาลงมา “เฮ้อ!” เขาโอดครวญเมื่อถูก คุมตัวไปส่งถึงหน้ากระโจมเพื่อเผชิญกับใบหน้าถ่มมึงทิ้งของแม่ทัพ

“ข้าน้อยยินดีโดนลงทัณฑ์” เขารับรับผิดก่อน พยายามต่อรองขอการ ลงโทษที่ผ่อนปรน และกล่าวเสริมไปอีกคำรบ “ข้าน้อยจะไม่ทำผิดอีกแล้ว”

แม่ทัพอ้าวจึงให้ พี่ชายร่วมสายโลหิตของอ้าวหลินเฟิง มั่นคงจุโชดหิน กลางท้องทะเล เกร็งครัดและยึดมั่นในหลักการเกินกว่าจะต่อรองได้ “ในฐานะ รองแม่ทัพ ไม่ไล่ตามศัตรูที่จนตรอก เจ้าไม่เข้าใจหลักการนี้หรืออย่างไร”

ยอมรับผิดชอบก็ได้มีประโยชน์ เนื่องจากการกระทำที่ปราศจากการหรือ “เพิกเฉยต่อคำสั่งผู้บังคับบัญชา โบยกลับไม่ตามกฎหมาย”

เรื่องมาถึงบัดนี้ ฮั่วหลินเฟิงทำได้เพียงรับทันทน์โบยอย่างเชื่อฟัง หากให้เขาเลือกอีกครั้ง เขาก็ยังเลือกไล่ตามทหารที่จนตรอกอยู่ดี เขาอ่านตำราทหารหลังจากรู้หนังสือ เข้าสนามรบเมื่ออายุสิบสาม จนถึงบัดนี้ชีวิตที่เขาสังหารมีมากกว่าอาหารทั้งหมดที่กินไปเสียอีก หากเขากลับไล่ล่า ย่อมกล้ายอมรับผลที่ตามมาเช่นกัน

เมื่อพ้นจากการคลายลง เขาถอดชุดเกราะ ถอดเสื้อ เผยให้เห็นร่างกายกำยำที่มีแผลเป็นจากการต่อสู้ไขว้สลับตัดกัน เขาก็มัวรับทันทน์โบย รอยแดงบนผิวหนังปรากฏหลังผ่านไปสิบไม้ และบวมหนองจนเห็นเขา หลังผ่านไปสามสิบไม้ เมื่อโบยครบหกสิบไม้ หากไม่ใช่เพราะมีวิชายุทธ์คุ้มกาย กล้ามเนื้อน่าจะแตกสลายไปนานแล้ว

ฮั่วหลินเฟิงไม่โอตครวญแม้แต่น้อย ทว่าขุนเคื่อง ลอบถลึงตาใส่ ฮั่วจึงไต่

สงครามที่รบกันอย่างดุเดือดครั้งนี้กินเวลาครึ่งปี เดี่ยวรบเดี่ยวพักเป็นช่วงๆ ยากที่จะประมาณคนตายและคนเจ็บ ชัยชนะครั้งนี้ได้กราบทูลไปยังโอรสสวรรค์แห่งต้ายงด้วยม้าเร็ว ความวุ่นวายที่ชายแดนสงบแล้ว หลังโอรสสวรรค์อ่านคำกราบทูล จึงรับสั่งให้ส่งคนไปแจ้งข่าวเพื่อมอบรางวัล

การรอคอยมีอาจแรงรับได้ ฮั่วหลินเฟิงที่เคยแสดงท่าทางดูร้ายราวกับเสือในสนามรบทะเลทรายก่อนหน้านี้ พอเหตุการณ์เริ่มสงบก็ทำตัวเป็นหนุ่มเจ้าสำราญผู้เกียจคร้านทันที ถูกปรนเปรออยู่ในค่ายทหารไปสามวัน ด้วยท่อนบนอันเปลือยเปล่า ทำเอาเหล่าทหารต้องทำงานหนักจนแทบขาดใจ

เมื่อบาดแผลตกสะเก็ด เขาก็ยอมสวมเสื้อเสียที ชุดฉางฝู^๑ สักรมท่าเกือบบ่า ผูกเสื้อโดยเอาปากด้านขวาไว้ด้านใน แขนเสื้อแคบ มีลายทออยู่บริเวณปลายแขนเสื้อ เข้าคู่กับกวน^๑ สีเข้ม เมื่อแต่งองค์ครบถ้วนก็สมกับ

^๑ชุดลำลองตัวยาว สีพื้นๆ ไม่มีลวดลาย แต่อาจทอลายนูนเป็นคำมงคลต่างๆ

^๑เครื่องประดับศีรษะครอบมวยผมของชนชั้นสูงในสมัยโบราณ

เป็นต้นหยกด้านลม¹⁰

เขาออกจากกระโจมไปหาฮั่วจิงไห่ “พี่ใหญ่” ความซุ่นเคื่องที่โดนตำว่า และทุบตีหายไปแล้ว เขาเรียกพี่ชายอย่างสนิทสนมและขึ้นม้าอย่างเรีงว่า “กลับเมืองกันเถอะ!”

สองพี่น้องควมม้ามมาถึงนอกเมือง ชาวเมืองออกมาต้อนรับอย่าง แน่นขันด บรรยาการชื่นมื่นราวกับมิงานมงคล ฮั่วหลินเฟิงเห็น้อยล้ากับการ ทักทายผู้คนจึงเอ่ยว่า “พี่ใหญ่ ข้าล่งหน้าไปก่อนนะ” เขาทิ้งพี่ชาย ดิ่งบังเหียนและควมม้าจากไปอย่างรวดเร็ว

นอกด่านทางเหนือกว้างใหญ่ กำแพงเมืองตั้งเรียงรายเป็นทิวแถว ถนนสายยาวไม่มีที่สิ้นสุด “ฮู่!” ฮั่วหลินเฟิงลงจากม้าเมื่อมาถึงถนนกว้างขวาง แห่งหนึ่ง เห็นบันไดอิฐหินสีฟ้าเทาสามชั้นและเสาหินเคลือบสีชาดพร้อม จันทันสลัก คนเฝ้าประตูยกมือคารวะฮั่วหลินเฟิง เขารับคำ และก้าวเข้าไป ในจวนอันโอโง

แผ่นไม้สีดำแขวนสูงอยู่บนประตู...จวนตั้งเป่ยโหว¹¹

พ่อบ้านเฒ่าที่เฝ้าประตูชะงักหน้าออกมาจากห้องเล็ก “ฮ้า! คุณชาย ไม่ได้รับบาดเจ็บ ข้าผู้เฒ่าต้องไปแก้บน!”

ฮั่วหลินเฟิงสาวเท้ายาวๆ ผ่านไปแล้ว ครั้นได้ยินเสียงจึงหันกลับมา ประหนึ่งเด็กหนุ่มขี้เล่นที่ชอบเย้าแหย่ “แผลหกสิบไม้เฟิงจะตกสะเก็ดเอง พี่ใหญ่เป็นคนยืนคุมด้วยตัวเองเลยนะ”

พ่อบ้านเฒ่าฟังถ้อยคำท่อนหลังไม่ขัด ฮั่วหลินเฟิงเดินผ่านลานเรือน ด้านหน้าไป ถูกตึงดูดด้วยทิวทัศน์ที่อู่อรมเจเสียงเสียดสนิท ต้นอวี่หลาน¹²

¹⁰ 玉树临风 (อวี่หลินเฟิง) ลำนวนนี้มาจากบทเพลงเบ/ดอมตะแห่งไห่สุรา ของตู้ฝู ซึ่งชื่อหลินเฟิง หมายถึง ต้นลม เป็นการอุปมาอุปไมยถึงผู้ชายที่หล่อเหลา และสง่างามราวกับต้นหยก (อวี่ชู่)

¹¹ บรรดาศักดิ์ซึ่งหวงตีมอบให้ขุนนางผู้มีความดีความชอบ เรียงจากสูงไปต่ำคือ หวัง (อ่อง) กง โหว บั่ว จื่อ หานาน

¹² ต้นแมกโนเลียหรือมณฑาขาว

ที่สูงชะลูดเพ็งแตกหน่อ มีชีวิตชีวา ปลายกิ่งปิดโดนไต้วัก¹³ หลังถูกความมดงามของต้นอวี๋หลานสะกดสายตา เขาก็เข้าไปในห้องโถงหน้าเดินตรงออกมาจากประตูเล็กที่อยู่ด้านข้าง ทำเอามานที่หนาหนกบนประตูเล็กขึ้นและส่ายไหวครู่หนึ่ง

คนรับใช้ชายหญิงที่กวาดพื้นและรดน้ำเห็นเขาเข้าก็หยุดทำงาน ตะโกนเรียกอย่างกระตือรือร้น “คุณชาย” แม่นม้วยชราเห็นเขาก็ร้อง “โ๊ะ!” ยังไม่ทันเรียกคำที่เกินจริงอย่าง ‘บรรพบุรุษน้อย’ เขาก็เดินหายลับไปเสียแล้วนางลูปหน้าอกอยู่ลึกลับกักก่อนเอ่ย “แก่แล้ว ตาเลยไปหมด!”

จนโหวลิกหลายชั้น หน้าซ้าห้องโถงหลักยังถูกปกปิดยิ่งกว่าคุณหนูในตระกูลสูงศักดิ์เสียอีก เมื่อก้าวข้ามอีกธรณีประตู สายตาของฮั่วหลินเพ็งว่องไวกว่าผีเท้า เขาปรี๋เข้าไปในห้องโถงหลักก่อน “ท่านพ่อ” ประตูเปิดอยู่ทว่าไร้ผู้มเสียง เขาจึงตะโกนเสียงดังจนแทบได้ยินทั่วทุกมุมของจวน “ท่านพ่อข้ากลับมาแล้ว” ครั้นเห็นคนจึงเรียกด้วยความเคารพอีกครา

ในห้องโถงหลัก เสียงผีเท้าบาสลงเพราะพรมดอกไม้หนาสีเข้ม คางคกลีตัวขดอยู่รอบเตาทองแดง¹⁴ ควันลอยละล่องออกมาจากรูและขดเป็นวงกลม ทำให้คางคกคล้ายจะบรรลุลายเป็นเซียน บนที่นั่งหลัก กล่องที่ทำจากไม้หนานมู่บรรจุขี้ผึ้งชั้นดีอยู่หลายก้อนและหนังคอกวางที่เอาไว้ใช้เช็ดดาบ

คนผู้หนึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้ทรงโค้งข้างโตะ ทำทางวางมาดอยู่สองสามส่วน เจ็ดแปดส่วนที่เหลือล้วนแล้วแต่เป็นความสง่าผ่าเผย

เสื้อคลุมยาวสีดำทะมึน ขอบเอวเป็นริ้วคลื่นสีคราม อวี๋เจวีย¹⁵ ที่เขว่นอยู่ตรงเอวห้อยลงมาอยู่ข้างน่อง ปมแดงกระจุกหนึ่งยุ่งเล็กน้อย ด้วยเสื้อผ้านี้ประณีต บุคคลนี้จึงดูไม่ธรรมดา มีหนวดเคราบนสันกราม โกรงคิ้วและ

¹³ โครงสร้างรับหลังคาแบบจีน มีลักษณะเป็นการเข้าไม้แบบตักดาหลาย ๆ ชั้นทับซ้อนขึ้นไป

¹⁴ คางคกในวัฒนธรรมจีนสื่อถึงความอมตะและการบรรลุนิพพาน

¹⁵ เครื่องประดับหยกทรงกลม มีรูตรงกลางและตัดเป็นช่องเล็ก ๆ

สันจุมูกโด่งสูง ดวงตาทั้งสองลุ่มลึก เส้นผมสีดำขลับ กวบนอหลังการบนทึบระ
กอบรับความสามารถของตัวคนจึงเข้ากันกับสถานะของเขา

คนผู้นี้อายุสี่สิบกว่าปี เป็นบิดาของอ่าวหลินเฟิง ตั้งเปย์โหวอ่าวเจา

อ่าวเจาเซ็ดตาโดยมิได้เลิกสายตาขึ้น ไม่ดูสักนิดว่าบุตรชายผอมลง
เพียงใด ทั้งไม่พินิจพิเคราะห์ท่าอาการบาดเจ็บ “ได้ยินว่า” สายตาเยือกเย็น
ดุจดาบ น้ำเสียงทุ้มลึกดุจระฆัง “เจ้าละเมิดคำสั่งทหารอีกแล้วรี”

อ่าวหลินเฟิงนั่งลงก่อนแล้วเอนกาย “ข้ารับโทษแล้ว” เขาตอบไม่ตรง
คำถาม จากนั้นเปิดกล่องเล็กที่ใส่ขนมเปียะถั่วเหลือง ลูกแพรหนึ่ง กลีบดอกไม้
เชื่อมที่เรียงซ้อนกันไว้เรียบร้อย “พี่ใหญ่หัวโบราณเกินไป จริงที่ห้ามไล่ตาม
ศัตรูไร้ทางสู้ แต่พละกำลังของศัตรูและข้าแตกต่างกัน เรียกว่าฉวยโอกาส
จากชัยชนะโลโจมตี” กฎจำต้องมี เขาตอบคำถามเสร็จถึงค่อยหยิบลูกแพรหนึ่ง

พุดถึงผู้ใด ผู้นั้นก็มา อ่าวจึงให้กลับมาถึงช้า ยังไม่เข้าประตูทิศโกน
เรียก“ท่านพ่อ”เป็นอันดับแรก เขาทำความเคารพ และนั่งลงเพื่อรายงาน
สถานการณ์ทางการทหาร

อ่าวหลินเฟิงเคี้ยวกลีบดอกไม้เชื่อมของเขาที่หวานทะลุคอ เขากลั้วคอ
ด้วยชาเค็มไปอีกใหญ่ เหลือบไปเห็นใบหน้ากลมปอกโผล่ออกมาจากประตูเล็ก
ขณะกระดกถ้วย ต่างหูกักขับให้ใบหน้านั้นยิ่งกลมขึ้น นั่นคือเหมยจื่อ
สาวใช้ของฟูเหรินนั่นเอง

นี่กำลังเรียกเขาสินะ! อ่าวหลินเฟิงวางถ้วยลงและหลบออกไปเงียบๆ
พ้อออกจากประตูเล็กก็มาถึงด้านหลัง “เหมยจื่อ เจ้ากินให้น้อยลงหน่อย!”
เขาสลัฟยกเด็กสาว เมื่อเดินผ่านประตูบุปผาย้อย¹⁶ เส้าบ้วยอยนั้นพันกระดิ่ง
เล็ก ๆ อ่าวหลินเฟิงกระโดดตบไปที่หนึ่ง เสียงจึงดังกรังกรัง

เหมยจื่อปิดปากพร้อมหัวเราะ “ฟูเหรินเขavnให้ท่านนะเจ้าคะ ห้ามผู้ใด
แตะต้อง”

อ่าวหลินเฟิงถามอย่างใครรู้ “ข้าอายุสี่สิบสามแล้ว ยังห้อยกระดิ่ง

¹⁶ เป็นขุมประตูเขตเรือนชั้นใน มีแท่งเสาสั้นทั้งเชิงลงมาจากมุมชายคาของขุม
มักแกะสลักส่วนปลายเสาที่ย้อยลงมาเป็นรูปดอกบัว บ้างจึงเรียกเส้าบ้วยอย

ให้ข้าเล่นอีกรี”

เหมยจื่อหัวเราะ “ไม่ใช่หรอกเจ้าคะ พุเทรินห่วงหาอาทร คิดว่าถ้าห้อยกระดิ่งไว้และท่านเห็นเข้า จะต้องกระโดดตบมันแน่นอนเจ้าคะ” นางชี้นิ้วไปยังเรือนด้านใน “พุเทรินได้ยินก็จะทราบที่ท่านกลับบ้านแล้วเจ้าคะ”

กระดิ่งยังคงหมุนวน ทำเอาฮั่วหลินฟังรู้สึกอับจนใจ เขารีบวิ่งพรวดเข้าไปที่เรือนด้านใน คนรับใช้ที่อยู่ด้านนอกห้องพระเข้ามาเชิญเขาเข้าห้อง หากตะโกนเสียงดังด้านหน้าพระพุทธรูปจะต้องโดนเอ็ด เขาจึงกดเสียงต่ำและร้องเรียกว่า “ท่านแม่”

ไปชื่อ¹⁷ แห่งตระกูลฮั่ว สมัยเยาว์วัยเป็นหญิงงามอันดับหนึ่ง หลายปีมานี้ล่องเข้าอายุสี่สิบ หวากลับงามสง่าดูจับใจที่ปักอยู่บนเกศา ขัดสีจนหยกทอประกายงามเต็มเปี่ยม นางหันกลับมา เปลี่ยนนอกกับกิริยาเป็นนายหญิงที่สงบเยือกเย็นทันใด เมื่อเห็นบุตรชายจึงรีบลุกขึ้นจากเบาะกลม

แท่นบูชาพระพุทธรูปอยู่ด้านบน ฮั่วหลินฟังกล่าวอย่างเห็นว่าเป็นเรื่องไร้สาระ “ท่านแม่ ข้าคว่ำซัยชะกลับมา ท่านยังจะให้พระโพธิสัตว์อันใดอีก”

ไปชื่อปิดปากเขาด้วยผ้าเช็ดหน้าแพร “ถ้าไม่ลองดีกับพี่ชายเจ้าก็ลวงเกินพระโพธิสัตว์” นางปิดปากเขาไปครู่หนึ่ง จากนั้นขยับออกเล็กน้อย ประคองแก้มของฮั่วหลินฟัง “อาหารปันส่วนไม่พอกินหรือไร ไยผมมลงไปไม่น้อย”

ฮั่วหลินฟังตอบ “กินเยอะซีมาไม่ไหว หิวเสียหน่อยถึงจะฆ่าศัตรูได้แคล้วคล่อง”

ด้วยความรักของมารดา แม้ยังไม่ถึงเวลาอาหารก็เรียกคนเตรียมจัดเลี้ยงหรรษาโดยไม่สนใจสิ่งใด ฮั่วหลินฟังอยู่เป็นเพื่อนมารดา จะหัวเราะหรือก่นด่าล้วนไม่ใช่สาระ รอนจนไปชื่อต้องการดูบาดแผล เขาจึงปลีกตัวหนีราวกับทาน้ำมันไว้ที่ฝ่าเท้า

ฮั่วหลินฟังอยู่เรือนเดียวที่มีหนึ่งห้องนอน เนื่องจากไม่ได้กลับเป็นเวลาหลายเดือน เขาจึงอยากจุใจมบรรดาคนรับใช้แบบกะทันหันดูว่าจะมีการอู้งาน

¹⁷ ชื่อ ใช้วางไว้หลังแซ่เดิมของหญิงที่แต่งงานออกเรือนไปแล้ว

หรือไม่ เขาสำรวจเงียบๆ กลับเห็นว่าแต่ละคนกวาดลานเรือนอย่างเอาใจใส่ “คุณชาย!” เขามองตามเสียงที่มาบับบับ เป็นตุ้เจิ้ง คนรับใช้ส่วนตัวของเขา

ตุ้เจิ้งเป็นคนตัวเตี้ย รูปร่างผอมบางเหมือนเส้นเส้นหนึ่ง ฮั่วหลินเฟิง อ่อนกว่าเขาสองปี และมีบุญคุณช่วยชีวิตเขาไว้ “คุณชาย! คุณชาย!” เขาตะโกนต่อเนื่องสามครั้ง รุ่งจนหอบแฮก แต่กลับหัวเราะอย่างบริสุทธิ์ ไร้เดียงสา “คุณชาย แฮะๆ”

ความทึ่มทื่อของเขาทำเอาฮั่วหลินเฟิงเวียนหัว เขาจึงหันตัวเดิน กลับห้อง ปลดดาบ ทิ้งตัวลงบนตั่งเล็ก ตุ้เจิ้งนั่งคุกเข่าและทูลขอให้เขา อยู่ข้างตั่ง ด้วยกล้ำเนื้อดูกระดูกเหล็ก เขาจึงไม่รู้สึกละอะไร แต่มือหยาบ ของตุ้เจิ้งกลับแดงเสียวก่อน

“คุณชาย สงครามครั้งนี้เบิกบานหรือไม่ขอรับ” ตุ้เจิ้งถาม

ฮั่วหลินเฟิงตอบ “เรื่องปกป้องราษฎรเกี่ยวพันถึงชีวิต มาถามว่า เบิกบานหรือไม่ได้อย่างไร” ท่าทางจริงจัง อะไรบางอย่างตกตะกอนอยู่ใน ดวงตา ครั้นจัดความหัวรั้น ไม่อวดฉลาดกับบิดาและพี่ชาย ไม่อดอ้อน มารดาออกไปเสีย น้ำเสียงและจิตวิญญาณเช่นนี้คือแม่ทัพฮั่วที่พันผ้าแดง เหาะเหินอยู่ในทะเลทราย

“ร่มเย็นแล้ว” เขามองทิวทัศน์ด้านนอกหน้าต่าง “ไม่มีอะไรมาก ไปกว่านี้ก็ดีแล้ว”

เวลาจวนค่ำ เด็กสาวรูปร่างสูงจากในหมู่สาวใช้ถูกเลือกออกมา นางถือกำยานดอกหนึ่งไว้ในมือ เดินลากกระบี่พร้อมจุดโคมไฟที่ร้อยเป็น แถวยาวหนึ่งเส้น มือของคนรับใช้ชายหนาจึงไม่สามารถทำได้ เฉลียงเส้นเดียว ยังจุดโคมไฟไม่ทันเสร็จ กำนานมักหักไปก่อนเป็นประจำ

ครั้นจุดไปถึงศาลาสี่มุมในลานเรือน โคมไฟผ้าทอแสงสว่างไสว นางชงชาด้วยน้ำเดือด จากนั้นรินชาให้เจ้านายก่อนจากไป ฮั่วหลินเฟิง เหลือบไปเห็นนิ้วเรียวยาวที่เล็บทาสีแดง เขาพลิกหน้าหนังสือ “ไม่ต้องจุด ที่เรือนของข้าหรอก” เอ่ยสั่งอย่างเกียจคร้านในแสงสว่างรำไร เขาไม่ชอบ ให้ผู้ใดมารบกวนความสงบ

สาวใช้นามเป่าเยว๋เอ่ยเสียงนุ่มนวลอ่อนหวาน “พู่เหรินให้บ่าวตระเวน

ให้ครบ ทำให้คุณชายเสียสมาธิเข้าแล้ว ขอคุณชายอย่าได้ตำหนิ”

เดินไปเสียบๆ ก็ได้แล้ว ไฉนยังต้องโยงเหตุการณ์ก่อนหน้านี้ ฮั่วหลินเฟิงโบกมือ “ภายหลังไม่ต้อง ทำธุระของเจ้าเถอะ”

เป๊ยาเย้วยกกระโปรงเดินเนิบช้าสายเอวจากไป มองออกว่าเป็นสาวใช้ที่ได้รับความเอ็นดู

“คุณชาย” ตู้เจิ้งโผล่ออกมา ประเคนน้ำชา พร้อมขยับโคมไฟเข้ามาใกล้ “เหะๆ” ใบหน้าที่สตัยซื้อหอบประกายสว่างไสวอย่างหาได้ยาก

ฮั่วหลินเฟิงค่อนข้างรำคาญ “หัวเราะคิกคักอันใดทั้งวัน”

ตู้เจิ้งกล่าว “กำลังจะมีข่าวดี ช่าย่อมแย้มยิ้ม” เขาอยากรายงานเรื่องมงคลอย่างอดรนทนไม่ไหว เขยิบเข้าไปใกล้อย่างกล้าหาญ “ได้ยินเหมยจือบอกว่าฟุเหรินไม่ให้เป๊ยาเย้วทำงานใช้แรงตั้งนานแล้วขอรับ มอบเครื่องประดับทองคำและหยกไปแล้ว ตั้งใจให้คุณชายรับนางเป็นสาวใช้ห้องข้าง¹⁸ นะขอรับ!”

บุรุษที่ยังไม่แต่งงานและรับสาวใช้ที่ถูกต้องมาสองคนเป็นเรื่องปกติพิบ! ฮั่วหลินเฟิงปิดหนังสือ ถือโอกาสขณะเหยียดเอวผลักตู้เจิ้งออกไป ช่างน่าเบื่อหน่าย รับสาวใช้ห้องข้างคนหนึ่งนับเป็นเรื่องมงคลอันใดคิดไปคิดมา ถ้านุญาตให้จุดโคมไฟอาจจะดวงกว่านี้หน่อย

ฮั่วหลินเฟิงกลับห้อง หลังเสร็จศึกปราณดั้งเดิมบริเวณหน้าอกเกาะตัวหายใจไม่สะดวก เขาจึงเป่าเทียนตลอดทางเสีย ตู้เจิ้งที่ตามอยู่ด้านหลังเปลือกตาพลันยัน “คุณชาย ไฉนเป่าเทียนเล่าขอรับ...” คล้ายว่าเข้าใจ หนึ่งตาจึงเบิกกว้างจนเกร็ง “ท่านไม่ชอบเป๊ยาเย้ว! บั๊จวนเล่า ข้าว่าหว่านเซ็งก็ไม่เลว...”

ปึง ประตุแกะสลักสันสะเทือน ฮั่วหลินเฟิงอารมณ์บูดบึ้ง ตู้เจิ้งไม่กล้าเอ่ยอันใดอีก หยิบเบาะกลมวางลงที่ประตุ นั่งขัดสมาธิ ม้วนปลายแขนเสื้อขึ้น เฝ้ายามอย่างสุขสงบ

¹⁸ หญิงผู้ยังเป็นคนรับใช้ แต่สถานะสูงกว่า หน้าที่หลักคือรับใช้เรื่องบนเตียง สามารถเลื่อนสถานะมาเป็นอนุภรรยาได้

เขาลอบคิด นายท่านก็อย่าชอบเหมยจื่อแล้วกัน เพราะเหมยจื่อน่ะ
เขาชอบนะ...

ฮั่วหลินเฟิงไม่มีความคิดภายในใจของบ่าวรับใช้ เขากลับไปมานบนเตียง
หมอนไหมเรียบลื่น เขาค่อนข้างไม่คุ้นชิน ค่ายทหารเรียบง่ายหอมช่อ
เตียงนอนไม้กระดานแข็งๆ เครื่องนอนที่หยาบกระด้าง ไม่รู้ว่ากรอก
เปลือกข้าวอะไรเข้าไปในหมอน ไม่ถอดแม้แต่ชุดเกราะ ยามสถานการณ์
ในสนามรบกระชั้น เห็นน้อยจนนอนลงบนเตียงเหมือนคนตายอย่างโรยาร่างนั้น

สองสามเดือนที่ตั้งฐานอยู่ในทะเลทราย จุดกองไฟหลายกองยาม
กลางคืนให้เหล่าทหารพักผ่อนแอบอิงกัน ไม่อาจนอนราบไปกับพื้น ยามดึก
จะถูกลมทะเลทรายฟัดกลบจนมิดได้ จึงต้องนั่งเป็นคู่และเอาไม้ตั้งกำบังไว้
ด้านหนึ่ง ทั้งหนาวเหน็บและชื้นซม

ฮั่วหลินเฟิงระลึกถึงเหตุการณ์เหล่านี้ เขายกตัวขึ้นกึ่งนั่งกึ่งนอน
ผ่านลมที่ถักทอลวดลายม้วนขึ้น เขาเลิกม่าน ท้องฟ้าสีดำไม่มีแสงสว่าง
แม้แต่หน่อย เขาคิด *หรือควรรับเพื่อนคู่คิดที่ใส่ใจไว้สักคนแล้ว* อิงอยู่ใน
อ้อมแขนเขา ฟังเขาเล่าเรื่องราว เป็นหมอนให้เขาเกลือกกลิ้งได้ตามใจ
ในช่วงเวลานี้

หัวสมองและหัวใจของเขามืดสนิท ไม่มีเค้าหน้าที่เป็นรูปธรรมสักหน้า
ไม่มีใบหน้าที่มีชีวิตชีวาสักดวง เพียงแน่ใจว่าเป่าเยว่ยว่นั้นไม่ได้ ปี่จางไม่ได้
หวานเชิงก็ไม่ได้ เหมยจื่อ สาวใช้น้ำกลมปือกนั้น มีของว่างให้กินเป็นพอ
ต้องการสามี่ที่ไหน...เขายากมีใครสักคน คนที่ทำให้เขาเต็มใจเล่าเรื่องต่างๆ
ออกมา

คนผู้นั้นเป็นแบบใด อยู่ที่สุดขอบฟ้าหรือปลายขอบปฐพี จะฟังเขา
เล่าเรื่องจบจนตาหยี หรือจะปลอบประโลมเขาด้วยการเรียก 'โหวเยี่ยนน้อย'
อย่างกระตือรือร้น เขาไม่รู้เลย

อยู่ดีมีสุขก็เป็นทุกข์ เขาปลดமானลง สัมผัสบาดแผลที่อยู่ใต้เสื้อผ้า
รอให้แผลตกสะเก็ดแล้วค่อยกลับค่ายทหารดีกว่า

ฮั่วหลินเฟิงพักผ่อนอย่างระมัดระวัง นอกจากการปรึกษาหารือเรื่องงาน
ราชการกับฮั่วเจาและฮั่วจิงไห่แล้ว เขาก็แทบไม่ทำอะไร แรกเริ่มปรารภนา

ตันอว้หลาน เลื้มออกไปกึ่งหนึ่ง ย้ายไปปลูกในส่วนส่วนตัวของเขา เขาออกจากบ้านและบังเอิญเจอทหารที่หยุดพักช่วงชีวิต¹⁹ เขาเป็นเจ้ามือเรียกให้นักดนตรีมาเล่นเพลงรบด้วยเครื่องเป่าและเครื่องสาย ต้มจนจุใจไปหนึ่งชั่วยาม

บ่าวรับใช้ที่เฝ้าประตูพลัดเปลี่ยนเวร “กลืนสุราหึ่งเลย ใครกันไม่รู้จักระวังตัว” ได้กลืนมาแต่ไกล พอเข้ามาใกล้ก็ตกใจจนแทบจะเอาตะกร้อครอบปาก “คุณชาย ไฉนเป็นท่านได้ขอรับ เต๋ยวข้าให้คนไปตม น้ำแกงเปรี้ยวมาให้!”

ฮั่วหลินเฟิงกล่าว “ข้าไม่ได้เมา ไม่ต้องให้สร้างเมา” สามไหใหญ่ ทว่านัยน์ตาดำยังเป็นประกายสุกใสดุจห้วงเหวลึก เมื่อเข้าไปในห้องปีกของเรือนชั้นใน ไปซื้อได้ยินเสียงเขาจึงกวักมือเหมือนเรียกเด็ก เขานั่งลงบนเก้าอี้กลม “ท่านแม่ ข้าต้มสุราไปนิดหน่อย”

ไปซื้อปิดจุกด้วยผ้าเช็ดหน้าแพร ได้กลืนสุราจากตัวเขาจึงกวักมือ “เป้าเยว้ ตม น้ำแกงเปรี้ยวมาให้คุณชายชามหนึ่ง”

ฮั่วหลินเฟิงไม่ปฏิเสธ ลิบนิ้วสอดเกี้ยว นิ้วหัวแม่มือลูบคลำนิ้วชี้เมื่อน้ำแกงเปรี้ยวตมเสร็จ ผิวเนื้อส่วนนั้นก็ถูกลูบจนร้อนแล้ว เขาคนแล้วจิบไปอีกหนึ่ง ยกหางตาขึ้น ทั้งหมดประหนึ่งเปลืองแรงของเขาจนสิ้น

“น้ำแกงเปรี้ยว จิบแล้วไม่เห็นเปรี้ยวเลย” เขามองเป้าเยว้ เป้าเยว้ยืนอยู่ด้านข้าง กระโปรงผงรากบัวเข้ากับใบหน้าขาวเนียน พอเขาจับผิวดวงหน้าขาวเนียนนั้นก็ตกใจ

เขาเพียงตมไปอีกหนึ่งและลุกขึ้น “น้ำแกงเปรี้ยวชามนี้ของเจ้า ไม่เปรี้ยวพอ จิตชืดไร้รสชาติ ภายหลังไม่ต้องตมแล้ว แค่จุดโคมไฟก็พอ” พุดจบก็สบสายตาที่เสียใจของไปซื้อ “ท่านแม่ อาการบาดเจ็บข้าหายดีแล้ว พรุ่งนี้เช้าจะกลับค่ายไปฝึกทหาร”

ฮั่วหลินเฟิงทำการว่องไว หลังเอ่ยวาจาก็กลับไปจัดสัมภาระให้เป็น

¹⁹ หมายถึง ทำงานห้าวัน หยุดพักหนึ่งวัน เป็นระบบวันหยุดของขุนนางหรือข้าราชการที่ใช้มาตั้งแต่สมัยราชวงศ์ฮั่นจนถึงราชวงศ์สุย

ระเบียบเรียบร้อย แค่อัดผ้าและถุงเท้าจำนวนหนึ่ง ห่อด้วยผ้าเสร็จ เห็นว่าหน้าต่างเปิดคาอยู่ครึ่งหนึ่ง แสงจันทร์สาดส่องลงมา เขาโน้มตัวไปปิด หน้าต่างครึ่งหลัง ยืมแสงจันทร์ชดถูดาบเป็นประกาย ดาบล้ำค่าอันดับหนึ่งของเขา

มีเสียงฝีเท้าดังขึ้น ตู๋เจิ้งมาเผ่ายามอีกครา ผ่านไปครู่หนึ่งมีรูปร่าง อรชรอันแน่นปรากฏตัวขึ้น ไม่รู้ว่าเป็นผู้ใด “...มิกล้าโมโห นางจะล้าโมโห ได้อย่างไร” เสียงพึมพำของเหมยจื่อ คลอด้วยการเห็นพ้องของตู๋เจิ้ง “พวกปู้จันต่างหัวเราะนาง น่าแปลก พวกนางแม้แต่หน้าแกงเปรี้ยวยังไม่มี โอกาสได้ดื่ม หาสุ้าเป่าเยว่ได้ไหม”

ตู๋เจิ้งว่า “คุณชายบอกว่าไม่เปรี้ยว เป้าเยว่ก็น่าจะยกขาเข้าไปเติมน้ำส้มลิ!”

ทั้งสองปิดปากหัวเราะคิกคักสนุกสนานอยู่ใต้หน้าต่าง ฮั่วหลินเฟิง ถูดาบเสร็จ ยื่นหน้าออกมาดู “ยังมีเรื่องสนุกน่าขันอีกหรือเปล่า ถ้าไม่มี ข้าจะพักผ่อนแล้ว”

ตู๋เจิ้งตกใจเหวี่ยงหน้าขึ้นไปมอง หน้ากลมบ๊อคของเหมยจื่อแดงแปร๊ด มานั่งซุบซิบนินทากับบ่าวรับใช้ชาย แถมยังถูกเจ้านายจับได้ แหย่สวรรค์ ชะแล้ว...ฮั่วหลินเฟิงไม่สบายใจเล็กน้อย รู้สึกว่าท่าทางของสองคนนี้ เหมือนโดนจับได้ว่าคบชู้ แต่เขาพูดออกไปแบบนั้นไม่ได้ หากพูดไปไม่ถึงหนึ่งชั่วยามเหมยจื่อจะต้องไปกระโดดทะเลสาบเป็นแน่

“ไม่มีอะไรจะพูดแล้ว?” เขาถาม จากนั้นโบกมือ “เซ่นนี้ก็แยกย้ายเสีย ข้าเหนื่อยแล้ว”

หลังชนะศึก พลันเกิดสันติ ขณะดื่มด่ำกับความสบายใจพักใหญ่ กลับต้องยุ่งวุ่นวายอยู่ไม่น้อย ทั้งเชลยศึก ดินแดน และชาวบ้านที่ยอมจำนน ทุกเรื่องล้วนต้องจัดเตรียมให้เรียบร้อย ฮั่วหลินเฟิงกำลัง่วนอยู่ในค่ายทหาร จัดการอาวุธของชาวตูเจวี่เป็นร้อยชิ้น ทั้งดาบสั้นปลายแหลม ลูกธนูที่ทำจากทองแดง เห็นอันไหนล้วนชอบไปหมด ราวกับหญิงสาวเลือกดอกไม้

ขุนนางที่จัดเรียงสารบาญเข้ามา คารวะก่อนกล่าวว่า “ท่านแม่ทัพ เครื่องเทียมม้าอยู่ในทะเบียนเอกสารแล้ว เชิญท่านตรวจสอบ”

ฮั่วหลินเฟิงรับมา ชาวตูเจวี่ขี่ม้ายิงธนูไร้ผู้เทียบเทียม หลังการรบทุกครั้งจะได้เครื่องเทียมม้ามากมาย “บังเหียนม้าของม้าวเฮ้อหลู่ละ” แม่ทัพตูเจวี่คนนั้นควบอาซาไนยที่ครอบบังเหียนม้าที่ทำจากกระดูกบนทุ่งหญ้ามองโกล เขาปรารถนามานานแสนนาน

จนถึงลำดับท้ายๆ ของทะเบียนเอกสาร รายการสิ่งของยังคงมากมาย แม้แต่กำไลข้อมือยังมี ฮั่วหลินเฟิงไม่เคยหวงกฏระเบียบ สั่งให้บรรดาทหารเข้าแถวตามยศเพื่อเลือกของกันเอง ทันทีที่ฟ้ามืดจึงจุดกองไฟ เสียบแกะขุน กลืนคาวเนื้อผसानไอสู่ราลอยคลั่ง ปกคลุมคำคืนอันหนาวเย็นของทะเลทราย

ผ่านศึกอันดุเดือดมาแล้วยังมีชีวิตรอดถือเป็นกำไร คือบุญวาสนา

ที่สั่งสมมา คือความเขี้ยวผุดจากหลุมศพบรรพบุรุษ¹

“อย่างกับเสียงนกร้อง เสียงดังหน่อย!” เสียงเพลงดังขึ้น ฮั่วหลินเฟิง ประชดไปหนึ่งประโยค เขาชักกริซออกมา ไม่รู้ว่าเลือดของใครเกาะจนเป็นคราบอยู่บนปลายมีด เขาทันเนื้อส่วนขาเกาะมาชิ้นหนึ่ง เคี้ยวเสร็จแล้ว จึงดื่มสุราให้ลิ้นคอ เสียงเพลงก้องกังวานไปทั่วผืนทรายอันกว้างใหญ่

เขามีขลุ่ยที่ทำจากกระดูกนกอินทรีเลาหนึ่ง ขนาดราวฝ่ามือ ยามเป่าออกมาเสียงเศร้าสลดยิ่ง วันใดวันหนึ่งในภายภาคหน้า อาจจะสามสิบปี ห้าสิบปี หากชะตาดีอาจจะอยู่ไปจนถึงเจ็ดสิบแปดสิบปี พูดได้ว่าชีวิตนี้ของเขาถูกลิขิตไว้ว่าต้องตายกลางสมรภูมิรบอย่างสมศักดิ์ศรี แน่แน่นอนว่า หากตอนนั้นสี่ทะเลสงบ ได้ฟ้าสันติ นั่นล้วนเป็นความเพ้อฝันของเขาเอง

เข่าตาเขาร้อนผ่าว อารมณ์เขยิบเข้าใกล้ความอ่อนโยน ขบคิดอย่างละมุนละไมว่าคู่คิดนิรนามนั้นของเขา คนที่ฟังเขาเล่าเรื่องในใจ และหากเขาต้องตายในสนามรบ ใครคนนั้นจะเป่าขลุ่ยเพื่อเรียกวิญญาณของเขา รวมกระดูกของเขา หากคนผู้นั้นยินดี ค่อยพูดคุยเรื่องโลกหน้ากันทีหลัง

เขาคุ่นคิดไปไกล จากนั้นจึงก้มหน้ายิ้มอย่างชัดเจนเหนียมอาย เล็กน้อย ไร้ศักดิ์ไร้ศรี

เหลิมฉลองจนดึกดื่น ยามแยกย้ายก็เดินกันไปเป็นกลุ่มสองสามคน โอบโหลโอบหลังเข้าไปในกระโจม คนที่เมาแอก็กลับไปกับพื้นทั้งอย่างนั้น ทุกคนล้วนคะเนว่าท่านแม่ทัพดื่มจนจุใจ ร้องเพลงจนเหนื่อย ไม่ว่าจะอย่างไร ก็ต้องนอนพักนานขึ้นอีกนิด คาดไม่ถึงว่าหลังจากผ่านไปหนึ่งคืน ไก่ยังไม่ขึ้น กลับเป่าแตรเป็นคนแรก

ฮั่วหลินเฟิงสวมชุดเกราะ กำลังขวัญเต็มเปี่ยม จัดทหารลาดตระเวน เมือง ทหารสืบข่าว และทหารเผ่าค่ายเรียบร้อยทีละกลุ่ม พอฟ้าสว่าง ก็ฝึกทหารทันที เขากอดอกเดินกลับไปกลับมาในหมู่ทหาร ขานตัวเลข เต็มกระสอบทราย ลงโทษคนด้วยวิธีการแปลกๆ แม้แต่ให้อมทรายไว้ในปากก็ล้วนเคยทำ

¹ เปรียบเปรยว่าโชคดีมากหรือได้ตำแหน่งใหญ่

นี่คือชีวิตยามไร้สงคราม สงบและมั่นคงเป็นพิเศษวันแล้ววันเล่า

ฮั่วหลินเพิ่งจากบ้านไปนานเกินครึ่งเดือน วันนั้นตอนเที่ยงวัน ขณะที่กำลังฝึกทหารอยู่ มีคนขี่ม้าเข้ามาจากระยะไกล “คุณชาย!” คือตู่เจิ้งนั่นเอง ตู่เจิ้งคุ้นเคยเส้นทาง มักมาส่งเสื้อผ้าที่เอาไว้ผัสดัดเปลี่ยน ไม่ก็นำของกินจำนวนหนึ่งมาให้ ฮั่วหลินเพิ่งกระโดดลงมาจากแท่นที่ยืนนอกค้ำสั่ง “เจ้าโง่ ทำไมไม่มีอะไร”

“คุณชาย ครั้งนี้มาเรียกท่านกลับบ้านขอรับ!” ตู่เจิ้งตื่นเต้นที่เดียว เขาอดมือไปด้วย “มีขุนนางระดับสูงมาจากฉางอัน! ที่คาดเอวฝังเพชรพลอยสวมรองเท้าหุ้มข้อของทางราชการ พื้นรองเท้าของคนผู้นั้นหนาตั้งเท่านี้”

ฮั่วหลินเพิ่งว่า “เจ้าถอยไปให้ห่างหน่อย”

ตู่เจิ้งรีบถอยออกไป พุดพร้อมหัวเราะยั่วเย้า “คนผู้นั้นพูดว่า ‘มีราชโองการ’ โหเหยียจึงส่งข้ามาเรียกท่านให้รีบกลับขอรับ”

ราชโองการ? เมื่อประเมินดู ชัยชนะหลังสงครามได้ประกาศไปแล้ว น่าจะเป็นราชโองการมอบบรรดาศักดิ์และรางวัล ฮั่วหลินเพิ่งมึนงงล่าช้า รีบควมม้ากลับเมืองทันที พอออกจากค่ายทหารกลับข่มกลืนไม่อยู่ ไอ้वादอยู่บนหลังม้าที่กระเทือนขึ้นลง “เจ้าโง่ ดูบังเหียนม้าของข้าว่าเป็นอย่างไร”

ตู่เจิ้งพยักหน้าราวกับโซลกรกระเทียม นึกอิจฉาอยู่ในใจ คุณชายผู้นี้ปฏิบัติต่อม้าดีกว่าปฏิบัติต่อเขาเสียอีก

หวดม้าเร็วมาตลอดทาง ทหารของจวนโหวเปิดทางในเมืองเพื่อที่ม้าศึกจะได้ไม่ทำให้ชาวบ้านตกใจ ห่อตะบิงโดยไร้สิ่งกีดขวางไปถึงหน้าประตูจวน ฮั่วหลินเพิ่งลงจากม้า จัดแจงกวนหยก แบะปกเสื้อออกปลดดาบลงและยัดเข้าไปในอกของบ่าวชายขณะย่างเท้าเข้าจวน

เขาเดินทะลุโถงและลานเรือนไป เจอขุนนางผู้อัญเชิญราชโองการในห้องโถงหลัก

ฮั่วเจาคุกเข่าอยู่เบื้องหน้าขุนนางผู้อัญเชิญราชโองการ ด้านหลังคือไป๋ซือและฮั่วจิงไห่ ฮั่วหลินเพิ่งรีบก้มหน้าคุกเข่าให้เรียบร้อยจนเห็นเพียงปลายรองเท้าของขุนนางผู้อัญเชิญราชโองการ ถือว่าหน้าทีเดียว

“ในศึกชายแดนปราบจลาจลสำเร็จลุล่วง” ขุนนางผู้อัญเชิญราชโองการ

ประกาศต่อ “ตระกูลตั้งเปย์โหวคือเสาหลักแห่งราชสำนัก การศึกสงคราม
เหอซี คุณูปการนอกนั้นตั้งจนมีอาจพรรณนา จึงทรงแต่งตั้งแม่ทัพอ่าวจึงให้
เป็นแม่ทัพใหญ่ประจำชายแดน บัญชาการสามกองทัพแห่งซีเปย์ และ
พระราชทานทองคำ อัญมณี และเสื้อคลุมนักรบ”

เป็นไปตามที่คาดไว้ อ้าวหลินเฟิงสงบนิ่งสุขุม ที่จริงแล้วทองเงิน
มุกหยกที่เป็นของเขายังสู้ทองแดงและเหล็กที่รับมาหลังสงครามมิได้
ส่วนยศถาบรรดาศักดิ์และอำนาจทางการทหารนั้น แม้เขาอยู่ในวัยศึกคะนอง
ก็รู้ว่าต้องอาศัยโอรสสวรรค์ชี้ขาด ไม่อาจรอดตีได้

ขุนนางผู้อัญเชิญราชโองการอ่านต่อ “รองแม่ทัพอ้าวหลินเฟิงบันศิริระ
มัวเฮ่อหลู่ แสดงความกล้าหาญปรากฏเด่นเหนือผู้อื่น ช่มขวัญชนเผ่า
ป่าเถื่อน จึงมีรับสั่งเรียกตัวให้เข้าเฝ้าพร้อมกับตั้งเปย์โหวอ้าวเจาที่ฉางอาน
เพื่อรับพระราชทานรางวัลด้วยตนเอง”

อ้าวหลินเฟิงตกใจทันใด หัวหน้านชนเผ่าป่าเถื่อนที่เขาบั่นหัวหาได้มีแค่
มัวเฮ่อหลู่ และการช่มขวัญชนเผ่าป่าเถื่อนก็ไม่ใช่เพียงวันสองวัน แล้วไฉน
คราวนี้...

“จบราชโองการ” ขุนนางผู้อัญเชิญราชโองการพับม้วนราชโองการ
หลังอ่านจบ “ตั้งเปย์โหวรับราชโองการ”

ทั้งตระกูลคุกเข่าถวายคำนับ อ้าวเจารับราชโองการ ม้วนหยกประดับ
ผ้าแพร ทว่ากลับรื้อนจนลวกมือ ทิ่มแทงจนเจ็บปวด อ้าวหลินเฟิงเหลือบตา
มองบิดาและพี่ชาย สองคนนั้นล้วนมีสีหน้าหนักอึ้ง

พยัคฆ์จิ้งจอกในบ้านยังเป็นเช่นนี้ มิต้องเอ่ยถึงสตรีในบ้านที่แบบบาง
อ่อนโยน

เขาพยุ่งไปซื้อ “ท่านแม่ มิเป็นอันใด” ลูบไล้หลังมือปลอบโยน
ส่งไปซื้อถ่อกลับเรือนชั้นในด้วยตัวเอง พร่ำพูดถ้อยคำไพเราะอยู่พักใหญ่

ไปซื้อแม่ใจห้วงหา แต่กลับเอ่ยได้ “ไปปรึกษาบิดาและพี่ใหญ่เจ้าดู
ไม่ต้องเฝ้าแม่แล้ว”

อ้าวหลินเฟิงกล่าว “ไม่รับ ย่อมสนทนากันอย่างละเอียดยามดึก”
ขนาดแม่ทัพยังไม่จำเป็นต้องเข้าฉางอาน รองแม่ทัพอย่างเขากลับถูกเรียกตัว

ยามประหวั่น เขาตระหนักถึงความไม่ชอบมาพากลบางประการ

“ท่านแม่ ข้าไม่ได้กลับบ้านเกือบครึ่งเดือน ดูซิข้าขำผอมลงหรือไม่”
เขาปลอบใจไปซื้อ “พี่ใหญ่ได้รางวัลแล้ว เรียกเขามาแบ่งให้ข้าหน่อย
ได้หรือไม่”

ไปซื้อไม่พุดจา จ้องมองเขาด้วยแววตาเศร้าโศกเหมือนก่อนออกกรีธาทัพ
เขารอจนจันทร์เสี้ยวห้อยอยู่บนยอดไม้แล้วค่อยไป รับประทานอาหารกับนาง
จนเสร็จ ช่วยดื่มน้ำปัสสาวะและคลายมวนผมให้ไปซื้อ จากนั้นจึงยกน้ำแกง
ส่งจิตมาให้

บ่าวชายมาเรียกฮั่วหลินเฟิงให้ไปที่ห้องหนังสือ

ฮั่วเจากับฮั่วจิงไถ่หนึ่งอยู่บนตั่งตัวเดียวกัน คั่นด้วยกระดานหมาก
ประลองปัญญา ฮั่วหลินเฟิงไถ่หนึ่งลงข้างฮั่วจิงไถ่ ฆมกระดานหมากเจียบๆ
ทันใดนั้นฮั่วจิงไถ่ผินหน้ามา “ต้องไปฉางอานแล้ว ดีใจหรือไม่”

กล่าวเหมือนเป็นการทศนาจร ฮั่วหลินเฟิงจึงแก้มองออกไปว่า
“แม่ทัพฮั่ว ไยราชสำนักไม่เรียกท่านไป”

ฮั่วจิงไถ่วางหมากตัวสุดท้าย “สร้างเป็นเด็กไม่รู้ความอันใด
น่ารำคาญ”

ทุกอย่างกำลังดำเนินไปอย่างราบรื่น จวนไหวสฤกษ์ฮั่วคงราบรื่นเกินไป
เช่นกัน เสาค้ำแผ่นดินของราชสำนักนั้นต้องขนาดกำลังดี ไม่ควรมากเกินไป
ฮั่วเจาประจำการทางเหนือ ฮั่วจิงไถ่ดูแลชายแดน ประกอบสร้างเป็น
กองกำลังเกรียงไกร หากเพิ่มกองกำลังของฮั่วหลินเฟิงอีกหนึ่ง เสาค้ำหลัก
อย่างตระกูลฮั่วนี้จะมีอำนาจทะลุฟ้าแล้ว

ตอนนี้สามคนพอลูกต่างรู้ความจริงข้อนี้

แม่ทัพเลื่องชื่อเป็นที่อิจฉาคือชะตากรรมอย่างหนึ่ง นับประสาอะไร
กับป้อมปราการทางเหนือที่ประหนึ่งไม้ใหญ่หยั่งรากลึกมาหลายปีติด
มิแปลกใจเลย “ชะตา...มีอาจฝัน” ฮั่วเจาถอนหายใจยาว แม้เป็นเรื่องที่
ไม่ได้อยู่เหนือความคาดหมาย ทว่ามีได้ง่ายที่จะทำใจยอมรับ แต่เพราะ
ภักดีไม่หวาดกลัว จึงเจ็บปวดด้วยความผิดหวังยิ่ง

ผลแพ้ชนะบนกระดานได้ข้อยุติแล้ว เมื่อเห็นว่าบิดาและพี่ชายทั้งสอง

หมดความสนใจ ฮั่วหลินเฟิงจึงสับตัวหมากรุกใหม่ จัดวางกองกำลังป้องกัน คล้ายจัดกระบวนแถว “พี่ใหญ่ ดูขบวนรบมังกรของข้า” และถามอย่าง คึกคักอีกเดิม “จะเอาชนะได้หรือไม่”

แต่ฮั่วจิงไห่ไม่มีอารมณ์ร่วมด้วย กล่าวว่า “ทำอะไรล้วนต้องระวัง หากทำผิดแล้วถูกจับได้ ครานั้นจะไม่ใช้แค่โดนโบยหนักแล้วจบ” พูดจบ ทำทางแน่วแน่คลายลงครึ่งส่วน ปรากฏเป็นความเย็นชาอดติ้น้อยๆ “แต่ต้องมีเป็นลูกขุนพลอยพยักจนเกินไป ราววัล ควรค่าแก่การได้รับ โทษทัณฑ์ ต่อให้ต้องกล้ำกลืนความไม่เป็นธรรมก็ไม่หว่าดห้วน ไม่อาจทิ้ง คักตี้ศรีของตระกูลฮั่วได้”

ฮั่วหลินเฟิงพยักหน้า น้ำเสียงแผ่วเบาราวสายลม “พี่ใหญ่ ลูกขุนพลอยพยักสำหรับข้าเหมือนชิ้นสวรรค์² ทำให้ฝ่าบาทก็อาจเป็นไปได้มากกว่า หากเป็นเช่นนั้น ท่านจะว่าอย่างไร”

ฮั่วจิงไห่เอ่ย “หากถอดเสื้อคลุมนี้กรบ มอบคืนตราพยัคฆ์ และ ยอมสละอำนาจชายแดนแลกกับความปลอดภัยของน้องชายข้าในการกลับ ชายแดน คิดว่าฝ่าบาทคงจะเปิดตาข่ายด้านหนึ่ง³ได้กระมัง” เขาตบหลังมือของฮั่วหลินเฟิง น้ำเสียงพลันอ่อนลง “แต่หากเจ้าก่อปัญหาใหญ่หลวง และข้ากับท่านพ่อล้วนอัปจนหนทาง ก็ทำได้เพียงปล่อยไปตามยถากรรม”

ที่ถามไปนั้นเป็นเรื่องสัพยอก แต่พี่ชายร่วมสายโลหิตกลับตอบจริงจัง ฮั่วหลินเฟิงเอ่ยอย่างเชื่องช้า “พี่ใหญ่วางใจ ข้าจะไม่ล้ำเส้น รู้จักผ่อนสั้น ผ่อนยาว ตัวข้านี้มีความมั่นใจ จะไม่ทำให้ท่านพ่อและท่านตกอยู่ใน สถานการณ์ที่ยากลำบากแน่นอน”

เดิมดึกดื่นค่อนคืน สนทนาหลายประโยคระหว่างกระดานหมากรุก ล่วงมาถึงเที่ยงคืน เทียนไขเสียงดังเปรี๊ยะปรีะ ทว่าบิดาและบุตรชายทั้งสอง กลับไม่แยกย้าย เมื่อราชโองการได้ประกาศแล้ว รุ่งเช้าต้องออกเดินทาง วันกลับนั้นยังไม่กำหนด ไม่รู้เมื่อใดจะได้พบหน้ากันอีกครั้ง คาดเดาได้ยากยิ่ง

² เปรียบเปรยว่าเป็นเรื่องยาก

³ หมายถึง เปิดทางรอดหรือเปิดโอกาส

พระจันทร์เสี้ยวตกลงบนปลายกิ่งแล้ว แสงของโคมผ้าโปร่งริบหรี่
วิหคเกาะบนกิ่งไม้

ไกลัยาม้า⁴ ขบวนรถม้าและพลทหารเตรียมรับคำสั่ง ชาวบ้าน
ที่ตื่นแต่เช้าทยอยหยุดดูความครึกครื้น บรรยายกาศอวลด้วยความยินดี
“โหวเยียของพวกเรากำลังจะออกเดินทางแล้ว!” ไม่รู้ผู้ใดเอ่ย และไม่รู้ว่
ผู้ใดเห็นพ้อง “นั่นคือม้าของโหวเยียน้อย โหวเยียน้อยก็ไปด้วย เอ๊ะ
หรือไปสูขของผู้ใดกัน”

เสียงหัวเราะครืนดังระงม ในตอนนั้นเอง ฮั่วเจาออกจากจวน
ฮั่วหลินเฟิงเดินตามอยู่ด้านหลัง

“ออกมาแล้ว พวกเรารีบหลีกทาง อย่าไปขวางความนำเกรงขามของ
โหวเยีย!” ทุกคนร่วมแรงร่วมใจ พยุงผู้เฒ่าที่หาบขายแบ่งทอดให้หลบ
เก็บใบไม้ที่ร่วงบนพื้น ผู้คนต่างแสดงความเคารพในพริบตา

กลุ่มคนทยอยขึ้นม้า ฮั่วจึงให้พยุงไปซื้อยีนส่งอยู่บนชั้นบันได
เมื่อฮั่วเจาสั่งให้ออกเดินทาง ขบวนจึงเคลื่อนออกไป

ฮั่วหลินเฟิงนั่งหลังตรง ครั้นไกลัจะจากไปไกลจึงอดหันกลับมามอง
มิได้ ชาวบ้านยิ้มแย้มมองเขาด้วยความยินดีทันใด ส่งเสียงเรียกเขาอย่าง
เบิกบานว่า “โหวเยียน้อย” ผู้เฒ่าคนนั้นหอบแบ่งทอดร้อน ๆ ห่อหนึ่ง
วิ่งตามไม่ทัน จึงยัดใส่มือตู่เจ้งที่อยู่ด้านหลัง

ออกจากนอกด่านทางเหนือครั้งแรกตอนอายุยี่สิบสามปี ยังไม่ทัน
ออกจากด่านก็ได้ลิ้มรสการจากบ้านเกิดและญาติมิตรเสียแล้ว

ครั้นพ้นด่านออกมาเขาต้องละทิ้งความฝันอันสลบซับซ้อนไว้เบื้องหลัง
เหลือเพียงมองไปเบื้องหน้าเท่านั้น

เมื่อได้รับราชโองการ การเดินทางครั้งนี้จึงไม่อาจชักช้า โชคดี
ที่พลเดินเท้าของกองทัพตั้งเป็โหวแข็งแรงยิ่ง ความเร็วของขบวนจึงฉับไว
ไร้อุปสรรค ฮั่วหลินเฟิงเพียงควมม้าชมบุปผาไปตลอดทาง

กว่าครึ่งเดือน ในที่สุดก็เดินทางมาถึงเมืองฉางอาน ณ ศาลาพักม้า

⁴ หมายถึง เวลา 3.00 น. - 5.00 น.

ทหารรักษาพระองค์และชั้นที่ต่างมารอต้อนรับอย่างพร้อมเพรียง เป็นความยิ่งใหญ่ที่พระราชทานมา เป็นพระมหากรุณาธิคุณที่ไม่อาจปฏิเสธ

ใกล้พลบค่ำ แสงอาทิตย์อัสดงฉาบไล่ลานเรือน ย่อมทุกสิ่งเป็นสีแดงจัดจ้า ฮั่วหลินเฟิงก้าวออกจากห้อง ยืนชื่นชมความงามชั่วคราว

“คุณชาย!” ช่างคุ้นชินกับการรบกวนเสียจริง ตู้เจิ้งวิ่งมาบอกว่า “คุณชาย จัดอาหารเสร็จแล้ว รับประทานตอนร้อนๆ เถอะขอรับ” เห็นฮั่วหลินเฟิงไม่ตอบและไม่แสดงท่าทียินดี เขาผู้เป็นปาวเข้าใจความกังวลของผู้เป็นนายจึงเอ่ยปลอบว่า “คุณชาย นางอานเจริญรุ่งเรืองเสียจริง ถนนทอดยาว แสงตะวันตกนี้ก็สดใสรุ่งโรจน์กว่าที่อื่น”

ฮั่วหลินเฟิงกล่าว “ดีถึงเพียงนั้น เจ้าก็หาบ้านสักหลังแต่งเข้าเสียสิ”

ตู้เจิ้งกระซิบ กลัวทหารรักษาพระองค์ที่เฝ้ายามจะได้ยินเข้า “ไม่ได้หรอกขอรับ คุณชาย ตอนท่านอายุสิบห้า ท่านช่วยข้าเอาไว้จากเงื้อมมือโจรป่าเถื่อน จากนั้นมาข้าก็ตั้งใจจะรับใช้ท่านอย่างสุดกำลัง ก่อนออกเดินทาง ข้าได้สัญญากับปูเทรินว่าจะดูแลท่านให้ดีที่สุด”

ฮั่วหลินเฟิงยกมือเกาหู รวากับได้ยินคำพูดเดิมจนซาชิน แต่ถึงอย่างนั้นทุกครั้งที่ได้ยินก็ยังอดซาบซึ่งไม่ได้ยุติ เป็นจังหวะเดียวกับแสงอาทิตย์ที่เหลืออยู่ถูกพระจันทร์กลืนกินไปเกือบหมดสิ้น เขาจึงหันไป “ไปกินข้าวกัน วันนี้ต้องเข้านอนแต่หัวค่ำ”

มีคาคว่าคำคืนที่ตั้งใจจะเข้านอนแต่หัวค่ำ เขากลับนอนไม่หลับ ครุ่นคิดวนเวียนจนล่วงมาถึงยามเช้า

ชุดขุนนางเตรียมพร้อม ฮั่วเจาเป็นขุนนางชั้นหนึ่ง เลือกลุมปักลายกิเลน มีแม่ทัพชั้นจางหลาง⁵ เป็นผู้ติดตาม ฮั่วหลินเฟิงเป็นขุนนางชั้นสี่ แต่งกายเรียบร้อย เนื่องจากไม่อาจพกดาบ จึงห้อยป้ายหยกขาวซานหยวน⁶ แทน

⁵ จางหลางเจียง เป็นตำแหน่งทางการทหาร จัดตั้งขึ้นครั้งแรกสมัยราชวงศ์ฉินอันมีหน้าที่บัญชาทหารรักษาพระองค์ของหวงตี้

⁶ หมายถึง ป้ายหรือเครื่องหมายที่แสดงถึงการสอบผ่านขุนนางระดับสูงทั้ง 3 ระดับ ได้แก่ เชิงชื่อ ชู่ชื่อ เตียนชื่อ ผู้ที่สามารถสอบผ่านทั้ง 3 ระดับนี้จะได้รับการยกย่องว่าเป็นซานหยวนจี้ตี้ ซึ่งถือเป็นเกียรติยศสูงสุดในระบบการสอบขุนนางจินโบราณ

เมื่อออกจากศาลาพักม้ามีแม่ทัพทหารม้าพิเศษนำขบวนเปิดทาง
องอาจนำเกรงขาม ตรอกซอยกวาดโล่งแล้ว สองข้างทางว่างเปล่า ทว่า
หน้าต่าของตึกกรมบ้านช่องถูกแถมไว้ เหล่าราษฎรอยากฆ่าเลื่องมองสง่าราศี
ของตั้งเปี้ยโหวลักรา

กระทั่งถึงวังหลวง ขบวนแห่ล้งการยิ่งขึ้น ฮั่วหลินเฟิงไร้อารมณ์สนใจ
เดินก้มหน้าตามหลังอย่างมีสมาธิ เดินผ่านเสาแกะสลัก ชั้นบันไดหยก
คานที่วาดลวดลายงดงามพร้อมหลังคาที่สูงตระหง่านทะยานสู่ณภพ ทั้งหมดนี้
ล้วนไม่อาจเทียบได้กับอวี๋หลานที่ชาวบริสุทธ์ตันนั้นที่อยู่ใต้ชานเรือน

ห้องพระโรงอยู่เบื้องหน้า เหล่าขุนนางทั้งขุนปุ๋ยอยู่ด้านใน โอรัสสวรรค์
ประทับเหนือขึ้นไป

ขณะก้าวขึ้นบันไดเขาลอบมองลายกิลินที่ชายเสื้อคลุมของฮั่วเจา
กิลิน สัญลักษณ์แห่งความสงบสุขร่มเย็น พวกเขาถือตระกูลที่ปกป้อง
ความสงบสุขของต้ายง ขณะก้าวผ่านประตูห้องพระโรงนี้ ไม่รู้เช่นกันว่า
จะได้รับการปลอบประโลมเพียงเล็กน้อยหรือสูญเสียอิสรภาพบางอย่างไป

ในห้องพระโรง ขุนนางนับร้อยยืนเรียงแถว เสื้อผ้าอาภรณ์แบ่งแยก
ชัดเจน ทว่าใบหน้าคล้ายกันไปหมด ฮั่วเจาขีดหน้าเดินนำ ฮั่วหลินเฟิง
ตามหลังผึ่งผาย ฝ่าเท้าสอดประสาน สัมพันธ์เชื่อมโยงกันด้วยสายโลหิต
เมื่อก้าวเข้าไปใกล้และยืนนิ่ง สองพ่อลูกที่มีใบหน้าละม้ายคล้ายกันนี้ยืนอยู่
ท่ามกลางฝูงคน ประหนึ่งต้นสนโดดเดี่ยวสองต้น

ฮั่วเจาก็มืดริษะก่อนคุกเข่าคำนับ และเอ่ยเสียงดังกังวาน “ตั้งเปี้ยโหว
ฮั่วเจา ถวายบังคมฝ่าบาท”

“กระหม่อมฮั่วหลินเฟิง” เขายกชายเสื้อคลุมคุกเขา กำหมัดโค้งคำนับ
ฮั่วหลินเฟิงกล่าวเสียงเรียบ “...ขอฝ่าบาททรงพระเจริญหมื่นปี”

ฮั่วหลินเฟิง บุตรชายของตึงเปยโหว แม่ทัพผู้พิทักษ์นอกด่านทางเหนือ
ถูกขุนนางในราชสำนักวางแผนร้าย ส่งตัวไปยังซีเจียนหลิ่ง ดินแดนเจียงหนานอันห่างไกล
ซึ่งผู้ที่ครองเมืองนี้มีชื่อขุนนาง มิใช่ทหาร แต่เป็นเจ้าสำนักหิ้งสี่แห่งสำนักปู้ฝาน
ที่หิ้งยิ่งใหญ่และมีชื่อเสียงวาโจไปทั่วยุทธภพ
โดยเฉพาะ**หรงลั่ววี่น** เจ้าสำนักครองผู้มีรูปโฉมงดงาม
ที่ทุกคนต่างรู้จักกันทั่วว่าเป็นคนก่อคดีฆาตกรรมซับซ้อนต่อเนื่องเมื่อสองปีก่อน

แม่ทัพฮั่วตัดสินใจเข้าร่วมงานประลองยุทธ์ แฝงตัวเข้าไปเป็นศิษย์สำนักปู้ฝานเพื่อสืบข่าว
หาว่าเรื่องราวกลับไม่ม่ายด้อยอย่างที่คิด เมื่อหิวใจที่เคยแข็งเกร่งเริ่มสั่นไหว
ภารกิจที่มุ่งนั้นจะทำให้สำเร็จแปรเปลี่ยนเป็นความฉุกฉุนลึกซึ้ง

“เจ้าสำนัก เมื่อครู่ท่านตาย”
“เดาอะไร”

ฮั่วหลินเฟิงกระซิบ “ข้าชอบมันมาก”
...และชื่นชอบท่านมากด้วย ครั้นประโยคหลังเขาข่มกลืนไว้ ไม่พูดออกมา

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-8258-7

9 786161 882587

abuse, death, gore, murder, etc.